

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1911-1913 :
L 84:1 - 190**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

2343

Käraste,

Onsdag.

Tack för dina snälla brev. I dag har jag ännu inte slutat att älska Tullbergens. Den är naturligtvis litet kortare och ett par älskningar är förlästeringar, men jag saknar min prägel.

Jag såg väl, att Helene Nyström kände jultidens dag. Jag tyckte, att det var nå otroligt och dumt, att en kvinnas skulle gå och hälsa sig olycklig och underkastad bara för min orsak. Helene berättade att hennes man i ett tal, som yttrade sig mycket vänligt i den riktningen i en intervju för något år sedan, och jag såg till Betty och frågade om jag kunde göra? Hon tillade ett vackert telegram, den har väl ett litet i tidningen, du skulle ju vara nöjd, eftersom de ha ett i tidningen. Men jag vill vara var och en för att telefonera in tilliga telegram. Kärkade man ett in förrätt i stället för hemtill. Det tar sig ju förfärligt som ut, om en drans historia vara en vänlig vara, det skulle glädja mig om inte för Betty's skull som mycket haft det olyckligt i ett förnärligt förvar, det är så tråkigt med flickor, jag börjar nästan för för mig.

Medan du, att det var ett brev i hösten, som jag inte kunde av för att jag tyckte, att det var för dyrt att skriva. Där hade jag blivit annat något rekommendera för min ställning till Frödinghoken, sedan fick jag annat att skriva om, men det förtärs väl, att fortän det inte är roligt, men inte heller tycker om jag, när är detta ingenting som jag inte kan rekommendera om med lugnt sinne. Ida Hälsarsen har jag aldrig tyckt det minsta om, fast jag för närvarande tycker att det är oegentligt om henne, för jag blir här väl ändå kärleksfullt bedömt om den förtäran. Hon har skrivit mig bok för att göra Fröding älskat och inte för att själv bli kär. Men hon är ju sanningsriktig och det är detta, som har varit mitt huvudsakliga tillfälle in i hennes och annat om sig själv, som har blivit kär. Detta hade jag varit om henne för, så att kärlek har jag ingen ansett. Inga heller är det min skuld att hon

skrivit bakom, ty det hade varit mycket gärna i alla fall, men
att den kommit ut nu är väl troligeni mitt anseende, och det är
huru jag helst tycker att bakom är ytterst intressant och
uppsmuktat hinner att skriva den och jag tycker näst allt
och kan inte förstå att inte andra tycker som jag.

Jag har inte varit ännu uppträda offentligen
för att ta bakom i försvar, liksom helst som jag annars
brukar försvara minna egna eller minna vänners böcker.
En bok är en mäktig vapen och den försvarar sig
själv om det är något med den, men nu har det
blev kommit detta med Frig Lovson. Blev skriva och
undrar varför inte "den stora författarismen", som lär ha läst
bakom förs utgåendet har varit offentligt uttalande. Blev skriva
mycket hälsat och utomordentligt häfligt. Betygs uttryck, att han
skriver "jurt som vanligt" är väl att ta en verkligt nyfikenhet.
Jag kan inte förstå, att en sådant man som han har varit den
där, blev en alldeles obekant. Blev mening är na-
turligtvis att den är mig i distanserna. Det är kanske
jag skulle reservera mig. Det är väl värt att
ingen, som har läst bakom, men alla har sett i re-
cessionen, att den är det talat för att som försvar etc.
etc. Så de nu veta att jag har sett den och gillat gillat
den, så går detta ut på min bok och min anse-
nissförfråga. I Stockholm har Ida Bäckman varit mycket
i år och för alla har hon nämnt, att hon håller på att
skriva om Fröding och att jag är mycket förtjust i bo-
ken. Först har jag hört från flera håll. Det är således
inte nå mycket nytt med att hon inte har sett en mig
i bakom. Hon är en sådant där otydligt, som
företar den, fast den har varit så att hon handlet bra, så har
inte jag nämnt mig.

Jag har hållit på med självutvärderingen i dessa
dagar och undrar över varför jag tycker näst mycket
nu den där bakom, som ni alla försvar mest
sig. Jag är väl inte så opiu annars och jag är ju

inte de minsta, eller sådana en andra. Något näralikt
minste det ju vara, som förvänder ägaren på
mig i detta fall, jag har väl rätt, men varför
har jag varit förbeholden just denna gång. Om jag
hade tyckt om Ida Bäckmann, så vore det ju en
förklaringsgrund, men hon prägar mig, närmre
än de flesta, så det beror inte därpå.

Men nu är nog sakerna de, att jag i Frödinges
kurator och i hans historia ser ett ännu. Jag ser
konstigt nog på samma sätt som Richard Berg, då
han någgon på Uppsala hospital någgon att han
i honom skulle få den utmärktaste modell till
en tavla. Från första stund, då Ida B. berättade
sina nya Frödingehistorier, började min karaktär
arbetar med honom och jag har med ett ojämförligt
intresse sugit i mig allt vad jag har fått veta. Men jag
har inte förstått, att det var förpattnings i mig som arbe-
tade utan jag har tvärligt att andra skulle ha kunnat det-
samma. Du säger ju en obetydlig av det jag säger med
skilnad, men du säger det inte i allmänhet hela tiden. Det
man tänker nu på hans tillfälle är det inte, men
här kommer behagarna ut på detta, sått lösges tillräckligt
en hel roman under så många former. Att inte
dessa möte i Norge helt förtjusande, då när han helt
enkelt kallar honom Lilla Ida Bäckmann. "Frödinge Bäck-
mann" var väl för fullt för honom, så att han inte kunde
säga det. Och sedan kunde det väl ha gjorts något utav-
undantligt av Utömmarna, fast den tyckes jag nu är rätt
nog. Men nu kommer ju ättalsliden, så han-
nes besök i Uppsala, där han ligger på ^{kararätt} hospital och
det lyckas honom ut på hemmet, så efter några
dagars epitet den starka effekten, där han säger
ja till den utländska familjen för att han skall på pengarna
att underhålla Frödinge och se den denna där och
Frö omständligt kommer på hospital. Det är väl så

